

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 13 lutego 2017 r.

Poz. 1248

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.106.2017.5 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 7 lutego 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.)

orzekam

nieważność uchwały Nr XXIV/227/16 Rady Gminy Lubasz z dnia 29 grudnia 2016 r. w sprawie: uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Podgórnej i ulicy Bolesława Chrobrego w Lubasz – ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwała Rady Gminy Lubasz z dnia 29 grudnia 2016 r. w sprawie: uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Podgórnej i ulicy Bolesława Chrobrego w Lubasz zwana dalej: „uchwałą” została podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 ze zm.) zwana dalej: „ustawą”.

Uchwałą doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 9 stycznia 2017 r.

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem powyższej uchwały, stwierdził, co następuje:

W § 2 pkt 7 i 8 uchwały Rady Gminy Lubasz, zdefiniowano pojęcie reklamy jako „nośnik informacji wizualnej w jakiegokolwiek materialnej formie wraz z elementami konstrukcyjnymi i zamocowaniami, niebędący szyldem, tablicą informacyjną lub znakiem w rozumieniu przepisów o znakach i sygnałach drogowych” oraz pojęcie szyldu jako „znak oznaczający siedzibę przedsiębiorcy lub miejsce świadczenia usług”. Tymczasem definicje reklamy i szyldu zawarte są w przepisach art. 2 pkt 16a i 16d ustawy. Zgodnie zaś z tymi definicjami poprzez reklamę należy rozumieć „upowszechnianie w jakiegokolwiek wizualnej formie informacji promującej osoby, przedsiębiorstwa, towary, usługi, przedsięwzięcia lub ruchy społeczne”, natomiast poprzez szyld „tablicę reklamową lub urządzenie reklamowe informującą o działalności prowadzonej na nieruchomości, na której ta tablica reklamowa lub urządzenie reklamowe się znajdują”. Porównanie definicji ustawowych z definicjami zawartymi w treści uchwały wskazuje na ich wzajemną odmiennność.

W świetle powyższych okoliczności należy podkreślić, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, jest usytuowany wśród źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), a zatem pozostawać powinien w zgodzie z konstytucją, ustawami i aktami podustawowymi. Organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany zagospodarowania przestrzennego, związane są bowiem zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, co oznacza, że mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Uchwała w sprawie planu została podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane

są przepisom powszechnie obowiązującym. Nie może ona pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Akty prawne stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego nie mogą także zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji. Tak więc regulowanie przez gminę w inny sposób tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny. Przedstawione stanowisko znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych, a podzielił je m. in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu stwierdzając w wyroku sygn. akt II SA/Po 620/13 z dnia 15 października 2013 r., że: „ustawodawca nie przyznał organom gminy kompetencji do stanowienia wszelkich norm prawnych, lecz jedynie kompetencję do precyzowania rozwiązań zawartych w ustawach. Tym samym organy gminy nie mogą zmieniać lub uchylać przepisów zawartych w źródłach prawa powszechnie obowiązującego, o jakich mowa w art. 87 ust. 1 Konstytucji RP”.

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że Rada Gminy definiując pojęcia reklamy i szyldu w sposób odmienny od definicji ustawowej wykroczyła poza przyznany jej zakres delegacji ustawowej.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, wśród których, wg § 4 ust. 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587), zwanego dalej: „rozporządzeniem”, winno określić się układ komunikacyjny i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych, jak też warunki ich powiązań z układem zewnętrznym, a także wskaźniki w zakresie komunikacji, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

W toku prowadzonego postępowania nadzorczego stwierdzono natomiast, że w planie miejscowym dla terenu oznaczonego symbolem „U” nie określono wymaganego normatywu miejsc parkingowych w stosunku do zabudowy usługowej, której realizację dopuszczono na wskazanym terenie. Wprawdzie w § 14 pkt 3 uchwały, ustalono, że w zależności od programu funkcjonalnego zapewnienie na terenie pełnych potrzeb parkingowych ma nastąpić zgodnie z przepisami odrębnymi, poprzez istniejący parking zlokalizowany na tej samej działce budowlanej, jednak powyższe ustalenie nie stanowi wypełnienia obowiązków wynikających z ww. przepisów ustawy i rozporządzenia.

Ponadto zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy, w planie miejscowym określa się zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu obejmujące m. in. minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową.

Należy wskazać, że w planie nie określono wymaganego normatywu miejsc parkingowych przeznaczonych na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, przez co naruszona została dyspozycja zawarta w cytowanych przepisach art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy.

Wskazane powyżej naruszenie można jednak uznać za nieistotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego ponieważ obowiązek wynikający z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy powiązany jest z przepisami art. 12a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1440 ze zm.), z których wynika w jakich okolicznościach i przy jakich uwarunkowaniach winny być wyznaczane miejsca postojowe dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową oraz w jakiej ilości. Użytkownik terenu występując więc do organu administracji architektoniczno-budowlanej o wydanie pozwolenia na budowę, będzie zobowiązany spełnić warunki wynikające z art. 12a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

W § 6 pkt 7 i 8 uchwały, wprowadzono nakaz zachowania dopuszczalnych poziomów hałasu dla terenów podlegających ochronie akustycznej zgodnie z przepisami odrębnymi oraz ustalono, że dla terenu oznaczonego symbolem „U” obowiązują dopuszczalne poziomy hałasu jak dla terenów zabudowy usługowej.

Wyjaśniam, że zgodnie z brzmieniem art. 114 ust. 1 i art. 115 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672 ze zm.), przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się tereny, dla których obowiązują dopuszczalne poziomy hałasu w środowisku. W razie braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oceny, czy dany teren podlega ochronie przed hałasem, dokonują właściwe organy na podstawie faktycznego zagospodarowania i wykorzystywania tego i sąsiednich terenów. Kategorie terenów podlegające ochronie

akustycznej wynikają z art. 113 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy oraz przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112).

W odniesieniu do powyższego stwierdzam, że zapisy uchwały nie ustalają w sposób jednoznaczny, do której kategorii terenów podlegającej ochronie przed hałasem należy teren oznaczony symbolem „U”. Należy podkreślić, że powołane wyżej przepisy z zakresu ochrony środowiska nie wskazują dopuszczalnych poziomów hałasu dla „terenów zabudowy usługowej”.

Ponadto nadmieniam, że przepisy ogólne ustawy, w szczególności art. 4 ust. 1, stanowią iż ustalenia planu winny ograniczać się do ustalenia przeznaczenia terenu, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego oraz sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu. Szczegółowy, zamknięty katalog obowiązkowego oraz fakultatywnego zakresu ustaleń planu zawierają natomiast przepisy art. 15 ust. 2 i ust. 3 ustawy. Nie dopuszczalne jest zatem zamieszczanie w planie miejscowym informacji, zaleceń czy też innego rodzaju sugestii dla właścicieli nieruchomości, bądź potencjalnych inwestorów, które nie mają charakteru normy prawnej i nie stanowią ustaleń treści planu. Uwzględniając powyższe zakwestionować zatem należy, zapisy § 10 pkt 3 uchwały, zawierające obostrzenie, iż na terenach oznaczonych symbolami „1KP” i „2KP” zjazdy i wjazdy mogą być realizowane wyłącznie na warunkach określonych przez zarządcę drogi.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Zbigniew Hoffmann